

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

Рік видання XIII
№ 95 (1575).

ВІВТОРОК, 8 серпня 1972 р.

Ціна 2 коп.

КОМСОМОЛЬСЬКІ НАДПЛАНИ

У соціалістичному змаганні на честь Всесоюзного дня залізничника брали участь понад 300 членів ВЛКСМ, 10 комсомольсько-молодіжних колективів Знам'янського локомотивного депо. Перше

місце зайняла бригада, де машиністом — комсомолец Валентин Попруга, помічником — комсомолец Володимир Таран. Тільки за другий квартал цей

екіпаж провів 57 важковагових поїздів, перевіз понад норму майже 28 тисяч тонн народногосподарських вантажів. На свій рахунок він записав 675 кілограмів зекономленого дизельного палива. Валентина Попругу занесено на міську Дошку пошани.

ПОКЛИКАЛА ФЕРМА

Не ладиться щось в господарстві колгоспу. А ти тут виріс, вчився, живеш. Чи можеш бути байдужим? Спокойно думати: «То справа дорослих, до мене черга пізніше прийде!».

В колгоспі імені Орджонікідзе юнаки та дівчата не чекали, поки їх покличуть на допомогу. А допомога потрібна була і невідкладна — господарство відставало у виробництві і продажі молока державі по району. Комітет комсомолу в ті дні звернувся з бойовим закликком: «Комсомольці — на ферму!».

Різні дороги вели в тваринництво сільських дівчат і хлопців. Петро Новацький, якого ви бачите на верхньому фото, писав друзям в солдатському листі:

— Приїду додому, піду на ферму...

Сім місяців минуло відтоді, як прийняв Петро групу корів, а вже й про успіхи говорити можна. За цей час він надав по 1790 кілограмів молока від кожної закріпленої корови. І сьогодні молодий тваринник попереду: середньодобовий надій на корову в його групі — 12 кілограмів. На нього рівняються працівники ферми.

Галина Ільницька (на знімку внизу) після закінчення школи поступила в Мігіївський технікум сільського господарства. Зараз колгоспна стипендіяте проходить практику в місцевому господарстві. Всю свою програму виконує на «відмінно». Старастесь. Адже після державних екзаменів буде працювати у рідному селі зоотехніком, як і мріяла.

Фото Л. Шутна.

Ульянівський район.

ПЕРЕМОЖЦІ ЗМАГАННЯ

ЦК КП України і Рада Міністрів УРСР розглянули підсумки соціалістичного змагання областей та районів за збільшення виробництва і продажу державі молока, м'яса та інших продуктів тваринництва в колгоспах і радгоспах за перше півріччя 1972 року.

Переможцями визнано Київську, Львівську і Донецьку області, яким присуджено перехідні Червоні прапори Ради Міністрів УРСР і ЦК КП України з видачею відповідних грошових премій.

Переможцями у соціалістичному змаганні районів визнано: Ужгородський район Закарпатської області, Лутигінський район Ворошиловградської області, Червоноармійський район Ровенської області, Новомосковський район Дніпропетровської області, Запорізький район Запорізької області. Ім

присуджено перехідні Червоні прапори Ради Міністрів УРСР і ЦК КП України та відповідні грошові премії.

ЦК КП України і Рада Міністрів УРСР закликали партійні, профспілкові і комсомольські організації, радянські та сільськогосподарські органи широко розгорнути соціалістичне змагання серед колгоспників, працівників радгоспів, всіх трудівників сільського господарства за дальше збільшення виробництва і продажу державі молока, м'яса та інших продуктів тваринництва, за гідну зустріч 50-річчя утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік.

(РАТАУ).

Серед районів, що добилися високих показників у соціалістичному змаганні відзначено Онуфріївський район Кіровоградської області.

ДЕСАНТ ТРУДОВОЇ СЛАВИ

4 серпня на заводах комплексу по створенню трактора Т-150 в Харкові на ударну комсомольську зміну заступили сотні делегатів III Республіканського зльоту учасників походу по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу, а також молодь підприємств міста.

Центральним місцем робіт став тричі орденоносний тракторний завод імені С. Орджонікідзе — підприємство з багатющою історією, чий колектив написав незабутні сторінки в літопис перших п'ятирічок. Під-о-пліч стали працювати тут посланці міста-героя Севастополя, Керчі, Хмельницької, Житомирської,

Волинської та інших областей. У складі Кримської делегації — військові моряки Червонопрапорного Чорноморського флоту. У дар юнакам і дівчатам ХТЗ, на честь півстолітнього ювілею шестфата комсомолу над флотом вони привезли символ мужності і слави — військово-морський прапор.

На славу потрудилися комсомольці Черкаської і Сумської областей. Майже триста кубометрів дошок увітали вони в штабелі на заводському складі. А молодь з Полтавщини розвантажала понад сто тонн вогнетривкої цегли. Після завершення «трудового

десанту» відбувся урочистий мітинг. Директор ХТЗ В. В. Біблік вручив призи кращим загонам: комсомольцям ЖИТОМИРСЬКОЇ, ЧЕРКАСЬКОЇ ТА КІРОВОГРАДСЬКОЇ ОБЛАСТЕЙ. Молода колгоспниця з Сумщини Ніна Булик сказала:

— Дух дружби, що панує на зльоті, атмосферу ентузіазму і прагнення працювати по-комуністичному, вчиться і жити по-ленінськи ми принесем на наші поля, в цехи, аудиторії.

Учасники зльоту почали складати на стадіонах Харкова норми нового комплексу ГПО.

(РАТАУ).

П'ятиріччя
ударну працю
ТВОРЧИСТЬ
ПОШУК

МІСЦЕ ПРОЖИВАННЯ — ГУРТОЖИТОК

У ЦЬОМУ будинку ремонт поки-що не запланований, та він і не потрібен. Пішов тільки другий рік, як в його кімнатах оселився неспокойний народ — юнаки і дівчата нашого заводу. Так, неважко здогадатись, мова йде про заводський гуртожиток. Новосели широким

помешкання під дахом, це щось більше — дім однієї великої сім'ї, в якій і вік один — юність, і інтереси спільні — заводські. То ж прорахунки проєктантів треба було виправляти. На засіданні ради вирішили одногласно: знати перестіжок між двома кімнатами, і в

про порушення і порушників дисципліни. Але як б не було прийнято рішення, в будь-якому питанні, про нього обов'язково дізнаються. Ввели за правило вилучувати рішення засідань для загального огляду.

ПОРЯДОК денний кожної зустрічі членів ради гуртожитку закінчується складанням та затвердженням плану роботи на майбутній місяць. Привертає увагу така недругорядна деталь. За кожним наміченим в плані захід відповідають не тільки члени ради, а й активісти, хороші виробничники, молодь, випробувана і перевірена на комсомольських дорученнях. Тут можна зустріти Ніну Новикovu, її тезку Ніну Цибенко, Валентину Кошарну, Валерію Кадасимчука, Миколу Чорного, Надію Соколенко, Сергія Сотникова. Всі вони — гордість нашого заводу і зразкові сусіди по гуртожитку.

Діяльність ради в основному проходить у вільний від роботи час, бо її члени — це ті ж юнаки і дівчата з цехів і лабораторій заводу. Зрозуміло, що організація хорошого відпочинку молоді стоїть на першому місці в усіх планах ради. Виходять тут з того, що дозволяти повинно поєднати в плані загального розвитку молоді людини цікаве і корисне. Нікого не дивує, коли на дошці об'яв один за одним йдуть оголошення: «Сьогодні відбудеться лекція», або — «На читачку конференцію запрошуються всі». Так, нещодавно відбулася читачка конференція на тему «Україна в Союзі неперушному квітне», присвячена 50-річчю утворення СРСР, бесіда із циклу «Я і закон». Читати лекції приходять у вільний від роботи час, бо її члени — це ті ж юнаки і дівчата з цехів і лабораторій заводу. Зрозуміло, що організація хорошого відпочинку молоді стоїть на першому місці в усіх планах ради. Виходять тут з того, що дозволяти повинно поєднати в плані загального розвитку молоді людини цікаве і корисне. Нікого не дивує, коли на дошці об'яв один за одним йдуть оголошення: «Сьогодні відбудеться лекція», або — «На читачку конференцію запрошуються всі». Так, нещодавно відбулася читачка конференція на тему «Україна в Союзі неперушному квітне», присвячена 50-річчю утворення СРСР, бесіда із циклу «Я і закон». Читати лекції приходять у вільний від роботи час, бо її члени — це ті ж юнаки і дівчата з цехів і лабораторій заводу.

Семен Павлович Іоненко. Лекції з містечтва читає загальнонавчаний наш містечтвознавець — лаборантка Світлана Григор'єва. Традиційними стали вечори, що прищеплюють молоді почуття прекрасного. Надовго запам'ятається вечір поезії, вечір музики Чайковського, вечір мистецтва епохи Відродження.

ОСОБЛИВО багато турбот у членів ради зараз, коли сонце і море, прохолода парків і гайків манить на простиір. Літо вже перевалило за половину, і сьогодні можна без застережень сказати: стійкість в організації дозвілля в найбільш улюблену пору року була виключена.

Відпочинку, образно кажучи, вийшов за поріг гуртожитку, став більш спортивним. Зараз за рішенням ради проведеться першість серед юнаків та дівчат з волейбола, баскетболу, шахов. Надзвичайно всім сподобалась і нова в гуртожитку форма відпочинку — похід вільного дня по місцях рідного краю. З наметами і рюкзаками, а члени заводського естрадного оркестру — з музичними інструментами, вирушають хлопці і дівчата щосуботи. І тоді над Кременчуцьким морем чи в прохолодному гайку виростає палаткове містечко.

Дороги манять хлопців і дівчат, вони ж повертають їх в дім, що замінив батьківський. І ніхто не має права в цьому домі на смуток. Цікавих справ вистачає на всіх. Ось і зараз рада гуртожитку оголосила підготовку до курсу «Кращий кухар» і «Краща господарка». В ньому візьмуть участь на рівних правах і дівчата, і хлопці.

Теплих днів попереду ще багато. Навколишня чудова придніпровська природа сиріє відпочинку молоді. Щоб він був змістовним і цікавим сьогодні — перша турбота членів ради гуртожитку.

В. ЛОМОНОС,
секретар комітету комсомолу
Світловодського заводу чистих металів.

НЕ ТІЛЬКИ — ПОМЕШКАННЯ ПІД ДАХОМ

ЧИМ ЗАЙМАЄТЬСЯ РАДА

раділи просторим і світлим кімнатам нового помешкання, в яких, здавалось, сонце заглянувши зранку, так і гостювало до самісінького вечора.

А скоро до цієї радості трохи смутку закралось. Це коли треба було всім мешканцям разом зібратись у невідкладній справі. Зібратись, виявилось, просто ніде, кіба в коридорі. Справа в тому, що проєктом вілких кімнат чи залів для масової роботи в гуртожитку не передбачалось. Тоді то й зібралась обговорити ситуацію, що склалась, та знайти з неї вихід авторитетна тут організація — рада гуртожитку на чолі з Алевтиною Березовською.

Висновок був такий: не діло юнакам і дівчатам замикатись чотирма стінами своїх кімнат. Гуртожиток — це не тільки

утвореному після цього залі, обладнати червоний куток. Ось чому навесні цього року в заводському гуртожитку з'явилися сліди передбаченого ремонту.

Тепер в червоному кутку на стінах — стени про життя і діяльність В. І. Леніна, сгенд з Моральним кодексом громадянства СРСР, фотомонтажі, лозунги. Купили і встановили телевізор. Вся політична і культмасова робота з молоддю проводиться тільки в червоному кутку і, звичайно ж, у невідкладних справах судя збираються члени ради гуртожитку.

Роботи вистачає протягом всього року; як жартують у нас, рада у відпочинку не буває. Щомісяця члени поважаної організації в гуртожитку збираються на свої засідання і вирішують питання побуту та відпочинку молоді. Іноді доводиться займатись і неприємною роботою, це коли на розгляд виносять справи

НА ЧЕСТЬ ЮРІЯ ГАГАРИНА

ВСЕСОЮЗНИЙ
СТУДЕНТСЬКИЙ
НЕДІЛЬНИК

6 СЕРПНЯ з ініціативи молоді проводиться всесоюзний недільник студентських будівельних загонів країни. Кошти, зароблені в цей день, будуть переказані у фонд спорудження різних об'єктів на батьківщині першовідкривача космосу — в місті Гагаріні.

У розмові з кореспондентом ТАРС В. Князевим командир всесоюзного студентського будівельного загону Анатолій Семенченко розповів:

— У степах Казахстану, на будовах Сибіру та Уралу, у Прибалтиці і Поволжі, у Середній Азії і

Закавказзі — в усіх союзних республіках посланці вузів і середніх спеціальних навчальних закладів країни проводять за традицією влітку свій третій — трудовий семестр. Вільні як п'ятсот тисяч юнаків і дівчат працюють на найважливіших ділянках.

Перший тиждень серпня проходить у студентських загонах під девізом «Радянський народ — покоритель космосу». Цій темі присвячуються молодіжні вечори. У вільні від роботи години молодь зустрічається з лётчиками, учасниками, проводить лекції і бесіди про

вклад радянської науки в освоєння космосу, про подвиги радянських космонавтів.

6 серпня «космічний» тиждень завершився всесоюзним недільником студентів. У цей день вийшли на ударну працю всі будівельні загоны вузів і технікумів.

Секретаріат ЦК ВЛКСМ оголосив ряд об'єктів у Гагарині ударними будовами всесоюзного студентського загону. Серед них будинки середньої школи імені Ю. О. Гагаріна, Палацу піонерів і школярів, нові житлові будинки.

У Всесоюзний зліт піонерів

Сім днів над сонячним Артеком майорів прапор У Всесоюзного зльоту піонерів, присвяченого 50-річчю утворення СРСР і пілотному ковзлею піонерської організації імені В. І. Леніна.

Понад три тисячі посланців 25-мільйонної червоногвардійської гвардії країни обговорювали підсумки всесоюзного маршу «Завжди готовий». У ході його багато піонерів стали краще навчатися. Школярі активно допомагають колгоспам і радгоспам у польових роботах, збирають металолом для виготовлення «піонерських» кораблів, екскаваторів, тракторів, дбайливо охороняють природу. На зустрічах в Артеку з зарубіжними ровесниками радянські піонери поділилися досвідом роботи численних клубів інтернаціональної дружби. Багато цікавого побачили й узнали учасники зльоту в місті-герої Севастополі, де проводився «День бойо-

ЖИТИ ПО ІЛЛІЧУ

вої слави». Надовго запам'ятається їм яскрава мініфестація солідарності з народами, які борються за національне визволення, що пройшла в Ялті.

На урочисту лінійку, присвячену закриттю зльоту, зібралися тисячі піонерів усіх союзних республік, їх ровесники з 51 зарубіжної країни, почесні гості — ветерани партії, комсомолу, піонерського руху, Герої Радянського Союзу і Герої Соціалістичної Праці, знатні робітники, колгоспники, майстри спорту. Велика зелена чаша центрального стадіону Артеку святково прикрашена. Легкий вітер коливає прапори. Вечірнє сонце освітлює барвисті макети двох орденів Леніна, якими нагороджено піонерів країни. Поруч герби всіх союзних республік і багатометровий транспарант з словами піонерської клятви: «Дорогою Леніна йти завжди готові!».

Звучать фанфари. На гарьову доріжку стадіону виходить загін прапорносців. Попереду — Державний прапор СРСР.

Учасників зльоту і гостей сердечно вітає перший секретар Кримського обкому КП України М. К. Кириченко.

До мікрофона підходить голова Центральної Ради Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна А. В. Федюлова.

— Зліт успішно завершив роботу, — говорить вона, — Юні посланці 15 республік на конференціях, зустрічах біли вогнищ, розповідали один одному про чудові піонерські справи, про те, як вони зміцнюють дружбу, виховуючи в собі кращі риси громадянства нашої багатонаціональної Батьківщини. На цьому зльоті дано старт новому етапу всесоюзного маршу «Завжди готовий!». Він присвячений 50-річчю утворення СРСР і 50-річчю з дня присвоєння комсомолу і піонерській організації імені В. І. Леніна. І хай на марші піонерськими нарами стануть слова: «Сьогодні працювати краще, ніж вчора, а завтра краще, ніж сьогодні!».

Яскравим і барвистим був заключний концерт юних артистів — артеківців. На відкритій сцені, при світлі великого піонерського вогнища звучали вірші і пісні про Леніна, Батьківщину, про мир і дружбу.

(ПАТАУ).

ПРОПОНУЄ «МОЛОДЬ»

«Пеан дружбі»

До 50-річчя утворення Радянської держави видавництво «Молоді» випустило гарно оформлений збірник поезій «Пеан дружбі» (211 стор. Ціна 1 крб. 16 коп.)

До книги увійшли твори поетів нашої республіки, а також перекладені українською мовою вірші відомих майстрів слова з усіх п'ятнадцяти радянських республік. Ці поезії — то голоси братерства, уславлення рідної Батьківщини, одвічного прагнення людини до солідарності, до єднання.

«Пеан дружбі» — перша з ювілейних видань «Молоді». Готуються до видання антологія молоді поезії Російської Федерації «Березова криниця», а також збірник нарисів «Під сощем братерства», в якому розповідається про економічне і культурне зростання Радянської України.

I.

Кругом поле, як те море,
Широке ситіє...

Т. ШЕВЧЕНКО.

— Оце, синку, такий степ!
— Ми тут житимемо!
— Атож. Дивись, як гарно.
Білочубе хлоп'я здивовано округлило сирі оченята і притихло. Перед ним до самого видноколу простерлось величне і рахманне безмежжя. Жодного пагорбка, жодної гори.
— Мамо, а де ж село?
— Село, Степанку, семі будуватимемо.

— Прямо отут, серед поля?
— Так, прямо отут.

Небавом біля стрімкої курної дороги почали з'являтися перші будинки поселенців із Західної України. Спочатку хати несміливо тулились одна до одної, скупчуючись поближче до шляху. А потім якось зовсім непомітно вистрілила в синій степ рівною стрілкою широка і тиха вулиця.

Так народилось невелике село Садки в радгоспі «Устинівський». Молоде щодо віку своїх мешканців і щодо свого власного.

Це було двадцять років тому. За цей час обабіч дороги встигли розпустити зелені парашути кристалі дерева. Наймолодші корінні жителі змінили шкільну форму на робітничу спеціалку. Одягнув її і Степан Шуляр, якого в дитинстві так гостро вразив своєю красою широчезний степ і невіски взяв у полон його серце і мрії.

II.

...Дивлюсь на колгоспників. Розумні, добрі люди. Дисципліновані трудяки.

О. ДОВЖЕНКО.

Любов до професії хлібороба прийшла до Степана ще з шкільної лави. І коли він спостерігав, як мати його, полючи город, обережно пестить шкарбукими пальцями тендітні листочки буряків і картоплі, хлопцеві помічав, як вона обережно ступає по грядках, б'ячись ненароком наступити на зеленуваті руна... Тоді в його грудях пробуджувалась напізасвідомо світла гордість і надія на те, що колись і він долучиться до великої і дружної сім'ї хліборобів.

А іще він з неприхваним хвилюванням вдвлявся у важкі руки досвідченого механізатора Василя Степановича Цимбала, які міцно стискували кермо комбайна. В такі хвилини Степан уявляв себе на його

місці і в подумках викермозував власний агрегат за облонь села. Але...

До своєї мети — стати механізатором Степан долав чималу віддачу. То та, то інша ділянка радгоспівського господарства ніби не підпускала до бажаної техніки.

Почав працювати з ранньої юності. Був скотарем, конюхом, нарешті Василь Степанович Цимбал взяв хлопця до себе підручним.

Чи не найголовнішу рису

механізатором, радяться і літні комбайнери.

III.

Молодий я, молодий,
Повний сили та одваги.
Гей, життя, виходь на бій...

П. ТИЧИННА.

Пізно ввечері, коли глава сімейства Степан Шуляр сідав до столу, його донька Люба мружить хитре оченята і «байдуже» каже:

ОДИН З МОЛОДОГО СЕЛА

привив механізатор Степану — любов до техніки. Степан Шуляр ставиться з якоюсь особливую повагою до свого «СК-4». За останні чотири роки він не брав до нього за частин. «Обходимося», — посміхається сором'язливо усмішкою, — машини добра і знічев'я не ламається. Треба її розуміти і цінити».

Старанний і трохи замкнений в собі, молодий комбайнер завоював авторитет в першу чергу чесною працею.

Торік по збиранню зернової він завоював перше місце по радгоспу.

Його портрет вміщено на районній Дошці пошани.

З ним, як уже з досвідченим

— У мене сьогодні день — на п'ятірку.

— А у мене — на дві, — відповідає батько.

— Як це?

— Дуже просто: виконав дві денні норми.

А день сьогодні був важкий. На тракторний стан Степан прийшов ще ледве почало сиріти. І раптом зрозумів, що все одно вирушити в поле пізно. Випала роса. Йі діамантові разки, що так звабно блискотіли на траві і на металевих частинах агрегатів, зовсім не радували комбайнера...

Уже в своїй загічці, коли його «СК-4» заспівав гучну пісню щедрому урожаю, Степан відчув себе впевненіше. Через

кілька хвилин важке колосся нахилилось в доземному укліні молодому хліборобу.

— Привіт, Степане,

— Привіт, Микола! Треба надолужувати росіяні хвилини.

— Надолужимо!

Микола Ігоркін розвертає свого грузовика, підставляючи високі борти під рукав комбайна. І ось потекло гаряче золото пшениці.

Один обкіс зроблено, потім — другий. Розжарене до білого сонце, вже підбивається під обід. Гарячий піт струменить по обличчю, стікаючи брудними струменями на груди. Сорочка прилипла до спини. Але мокрі пальці ще тісніше стискають кермо. Треба поспішати.

Не зчувся, як він і минув, цей день. Тільки втома налила важким сніцем ноги та ще затерпла спина. Але Степан посміхався весело. Норму перевиконано.

Коли після зміни проходив повз контору, на дверях побачив барвистий бюлетень, де писалось, що сьогодні кращим комбайнером був він, Степан Шуляр. Ще одна перемога. Хай не легка, але ж цим і почесніша. Він викосив площу в 28 гектарів.

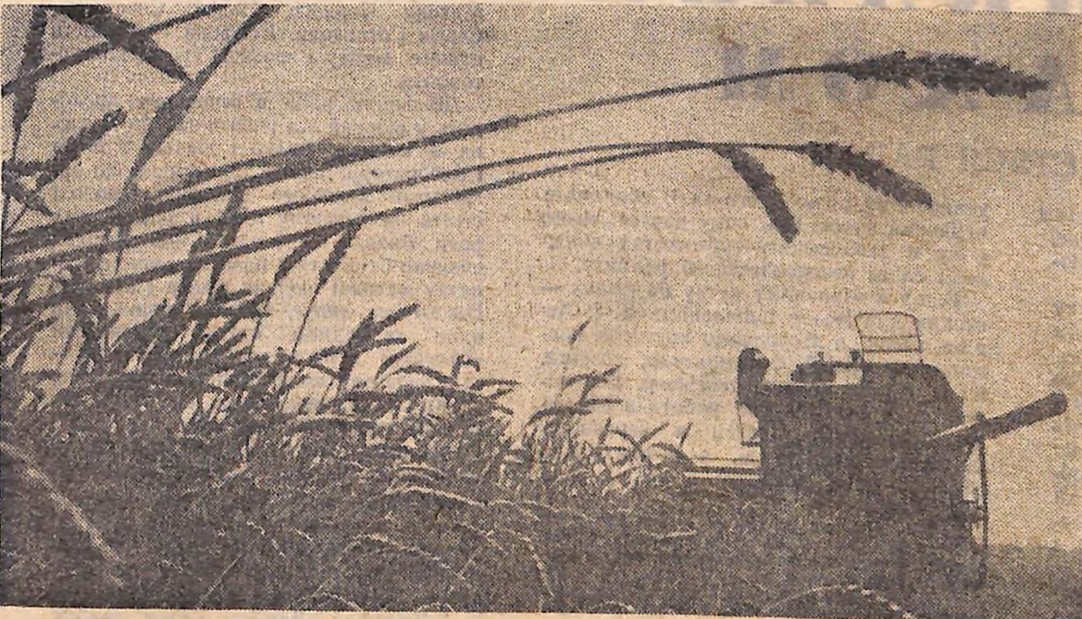
Вечір натрусив у синій поділ сріблясті зорі. І ті весело підморгували комбайнеру, коли він повертався до своєї домівки...

В. ВАСИЛЕНКО.

На фото: комбайнер Степан Шуляр.

Фото В. Ковпака.

Устинівський район.

С И Н И У К Р А І Н С Ь К О Ї М А Т Е Р І

ЦЕ БУЛО в суворе лихоліття війни. В грудні 1943 року в сім'ї чуваша Олексія Фірсова, яка жила в Чебоксарах, одержали похоронку. Командир військової частини сповіщав, що в боях за звільнення України від фашистських загарбників загинув Олексій Олексійович Фірсов.

А в цей час за півтори тисячі кілометрів від Чебоксар на околиці села Дони-но-Кам'янки Знамянського району на чорному від розривів снарядів і мін снігу лежав важко поранений Фірсов. Трапилося так, що гітлерівці, обійшовши з флангів, оточили нашу військову частину, в якій бився Фірсов. Командира мінометного батальйону було вбито. І його заступник наказав Фірсову зняти з вогневої позиції мінометників, розташованих в балці, і направити в село. Але на вказаному місці Фірсов мінометників не застав. Довелось повертатися на командний пункт. В цей час ворог відкрив масований вогонь з гармат і мінометів. Фірсова було поранено в руку і ногу. Він не міг зробити ні кроку.

Дев'ять днів лежав у окопі на території зайнятій ворогом. Тяжко поранений. Голодний. Як він не намагався пересуватись, нічого не виходило. А вже за ці дні одна нога загнілася, а друга була обмороженою. Та Фірсов усвідомлював: якщо він, знесиленний, поранений, ще пролежить кілька днів, то тоді вже взагалі нічого й думати про те, щоб врятуватись. І він ліг на спину, почав перекочуватись, допомагаючи корпусу тіла лише ліктем однієї руки. Скільки він повз отак, не відає. Тільки на все життя залам'ялася страшна спрага. Повз і злизував чорний від порохових газів сніг. З великими труднощами добрався до крайньої хати, лежачи, погненько постукав у двері. Вони мерщій відчинились. Вийшла якась бабуся і жажнулася, побачивши важко пораненого, в закривавленому одязі бійця. Але в ту ж хвилину когось покликкала, обережно підняли з землі пораненого і занесли в кімнату. То була Марія Гнатівна Фадєєнка зі своїми доньками Мотроною і Надією.

Перше, що зробили жінки — почали снігом натирати обморожену ногу. Потім теплою водою промили рани, напоїли хворого гарячим чаєм. Лежав поранений боць, син чуваського народу, в теплій українській хаті під теплою ковдрою. І хоч як не боліли рани, все ж був радий з того, що вдалося вибратися з того страшного окопу, де він дев'ять днів і ночей лежав на мерзлій землі під відкритим небом.

Але одного разу в хату зайшов гітлерівець. Фірсов у маленьку щілинку дивився з-під ковдри на ворога і безспийний був що-небудь зробити, хоч під подушкою у нього лежав заряджений пістолет. Фашист в одну мить зірвав з хворого ковдру і побачивши людину в бинтах, почав кричати:

— Ауфштеген!.. Вставай... Зі зінд партизан!

Марія Гнатівна, як могла, розтамучувала, що ця людина — її син, і що ніякий він не партизан. Але фашист не вгамовувався, ззяв з плеча автомат. До нього упала Марія Гнатівна, плакала, благала. А тут, як цалю, в хату зайшов ще один німець. «Тепер уже все», — думала вона.

Фашисти про щось побелькотили, а потім кудись швидко пішли. Тремтіла Марія Гнатівна, хвилювалася. Сама старенька, хвора, вона тільки й думала, як би врятувати пораненого бійця. Допомога прийшла. Згодом після того, як зникли з хати фашисти, вдарила наша артилерія. Та так, що ворог відразу залишив село. Раділа Марія Гнатівна, її дочки, радів і сам Фірсов. В хліві була схована від фашистів одна курка. І її на радість зарізали, приготували для пораненого бійця смачний бульйон. Кілька днів жінки лікували Фірсова, доглядали за ним як за рідним. А потім з наступаючими нацистами частинами підійшов фронтний госпіталь, і Марія Гнатівна передала його військовим лікарям...

БАГАТО років минуло з того часу. Померла Марія Гнатівна, стали сестричинями тодішні дівчатка Мотря і Надя. Та добро ніколи не забувається. Своім українським рятівникам чуваш Олексій Фірсов надіслав кілька листів, від усього серця дякує їм за те, що вони врятували йому життя. Як і до війни, живе в Чебоксарах, працює бухгалтером. І правильно він писав в одному з листів: «Дружба наших народів, — то нездоланна сила. Вона допомогла нам перемогти фашистів, вона допомагає нам і нині».

І. ВАШУК.

м. Кіровоград.

СЕЛО ЛОЗУВАТЕ УЛ'ЯНОВСЬКОГО РАЙОНУ. ОБЕЛИСК ВОЙНАМ-ЗЕМЛЯКАМ, ЯКІ ЗАГІНУЛИ В БОЯХ З НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИМИ ЗАГАРБНИКАМИ.

Фото В. Ковпака.

ЛЕКТОР. ЛЕКЦІЯ. АУДИТОРІЯ

СУЧАСНА молода людина не може обійтись без широких знань. Їх специфіка і обсяг залежать від виробничої діяльності юнака чи дівчини, оскільки найбільш глибокі професійні знання вони набувають в спеціальних учбових закладах, а загальні — з різних джерел інформації: книг, періодики, радіо, телебачення та ін. І, звичайно, в переліку цих джерел не останнє місце посідають лекції.

В час науково-технічного прогресу поняття «спеціальні знання» набувають нового змісту. Минули ті часи, коли курсу, пройденого в учбовому закладі вистачало на багато років роботи. Сьогодні потребує постійного його поглиблення. Окрім того, нове, відкрите і запроваджене в інших галузях, стає в нагоді на виробництві, здавалося б, дуже далекому, від того, де воно запроваджене. Однієї же людині підкумувати величезний потік інформації, характерний для наших днів, неможливо. А тому, тут у великій пригоді стає лектор.

Я не буду ділитись досвідом роботи лекторської групи при нашому райкомі ЛКСМУ. Скажу відверто, що вона у нас далеко не на тому рівні, що належить. Постійно працюють у нас 15 комсомольських лекторів, серед яких давно користуються повагою слухачів такі, як Людмила Котляревська, Валентин Підгорний, Микола Парасоченко та інші. Раз у три місяці ми збираємось, щоб прослухати і рецензувати лекції. Протягом кварталу відбувається близько 60 зустрічей із слухачем. Але, якщо поділити цю кількість лекцій на число комсомольських організацій, то вийде, що лекторська група обслуговує їх меншу частину. Не завжди відповідає молодіжній аудиторії і тематика лекцій.

Мені доводилось знайомитись із роботою лекторських груп інших райкомів комсомолу. В більшості з них справи йдуть так, як і в нас: сказати «погано» — ні, сказати «відмінно» — теж не від-

повідас дійсності. Сама це і спонукало мене висловити кілька думок на сторінках обласної молодіжної газети. Сподіваюсь, що розмова матиме дальшої продовження.

ПРОВІДНОЮ тематикою лекцій сьогодні є «Рішення XXIV з'їзду КПРС — в життя» та «Назустріч 50-річчю утворення СРСР». Це природно, це необхідно. Але, готуючи лекції, ми часто забуваємо, що вони призначаються для молодіжної аудиторії. А тому й полюбляємо кидатись цифрами: ось, мовляв, наш район здав дер-

мистецтва. Наші бібліотеки в основному задовольняють запити з літератури, хоч не завжди вміють спрямувати в потрібне русло уподобання молоді до людини. Щодо мистецтва, то у сільській місцевості поки що це питання складне. Думаю, багатьом дозодилось бути свідком приблизно такої сценки: юнак, дивлячись на «Трьох багатирих» Васнецова, говорить: «Все-таки гарно малював Рєпін!».

Коло тем — велике. І одне з вад нашої роботи полягає в тому, що ми не

МОЛОДИЙ ЛЮДИНІ В ГОЛОС

Про роботу лекторських груп райкому

жезі стільки-то хліба, виробив стільки-то тваринницької продукції, забуваючи вказати при цьому — а який же внесок комсомольців та молоді району, хто з молодих виробничників сьогодні попереду. Така неувага до молодого слухача призводить іноді до того, що лектора, на жаль, погано слухають. І ось чому. Лекції на подібну тематику читаються лекторами товариства «Знання», спеціалістами — виробничниками. От і виходить, що ми просто дублюємо їхню роботу, не доносячи до слухача нічого нового.

Молодіжна аудиторія має свою специфіку. Їй цікаво, наприклад, прослухати і лекції про перші труднощі в подружньому житті, про правила поведінки молодої людини. Юнаки й дівчата тягнуться до літератури і

вивчаємо запитів слухача, не враховуємо їх при плануванні своєї роботи.

Необхідно продумати форму лекції. Якщо в одному випадку досить 40-хвилинного виступу, то в іншому ефективніше прочитати певний цикл. Варто також правильно знайти місце для зустрічі із слухачем. Коли доцільніше зацікавити його розмовою безпосередньо на робочому місці під час перерви, а коли перед початком вечора відпочинку і т. д.

Але все це можна буде зробити тільки тоді, коли до роботи в лекторській групі буде залучено не кілька осіб, а багато спеціалістів із різних галузей. Власне, над цим зараз і працює наш райком комсомолу.

Г. ЮРЧЕНКО, другий секретар Петрівського РК ЛКСМУ.

ДАСО Данилова вирвалася з Ізраїлю і повернулася в рідне місто Дербент. Вона розповіла про сумну долю, яка спіткала в «землі

Доля сіоністського нликуна

обітованій» колишнього голову дербентської релігійної общини гірського єврея Нісоса Сабаява. Приїхавши в Ізраїль, він взявся агітувати колишніх своїх земляків наслідувати його приклад. Багатьом він посилав у Дербент листи про «райське життя», яке нібито чекає в Ізраїлі новоселів. За цю пропагандистську діяльність по вербовці імігрантів тель-авівської власті дали Сабаяву жито й пенсію.

Але колишнього лідера релігійної общини спіткала невдача: настава, яка прислухалася до його проповідей у Дербенті, відвернулася від сіоністського агітатора. Він одержав гідну відсіч. Ось що говорилось, наприклад, у відкритому листі членів правління релігійної єврейської общини Дербента, який підписав голова правління Мамри Рабаєв, член правління Яшяя Шамайлов, Іов Якубов:

«Нас обурює те, що ви пишете, розхваляючи Ізраїльський «рай». Ми не уявляємо собі кращого й вільнішого життя, ніж у нас в Радянському Союзі. Ми хочемо нагадати вам, якщо ви забули, про ті блага, які дала Радянська влада трудящим, в тому числі іудейського віросповідання. Всі наші діти навчаються безплатно (чого в Ізраїлі немає), одержують середню і вищу освіту. Чимало представників гірських євреїв стали кандидатами, докторами наук, викладачами вузів, агрономами, лікарями, інженерами, робітниками культури».

Ми пишасмося тим, що на нашій татській мові, на якій говорять всього 30 тисяч чоловік, виділяють помідки, повісті, поеми. У нас — свої письменники, композитори, поети, дімні мистецтва. Разом з тим ніхто нам не заважає виконувати релігійні обряди. Наша батьківщина тут, в Радянському Союзі, і не потрібно нам наві'язувати іншу».

Син Нісоса Сабаява, Семен, працює товарознавцем в Дербенті. Дізнавшись про листи батька, він публічно заявив: «Ми живемо шльним і щасливим життям. Ніякими фальшивими закликами в «землю обітовану», яка до нас немає ніякого відношення, нас не обдурити...»

В Дербенті, як і по всьому Дагестані і Радянському Союзі, ми бачимо справжню дружбу народів і їх рівноправність. В Дербенті гірських євреїв можна зустріти на будь-якій роботі — від простих робітників до директорів заводів і фабрик, голів кооперативів, голви міськрад.»

Робітник Сафарян Імануїлов підтримує Семюна Сабаява: «На нашому заводі разом зі мною працюють люди багатьох національностей — росіяни, азербайджанці, лезгини, вірме-

ни. Директор заводу і головний інженер гірської єврей. Ми знаємо ціну закликам сіоністів на Заході про «єврейноправне» ставовище євреїв у СРСР».

Мій дядько, Михайло Бен Шем, який імігрував в Тель-Авів, подібно Нісосу Сабаяву закликає жителів Дербента виїжджати в Ізраїль. При цьому він намагається одержати для себе вигоду, пропонуючи кожному родичеві, що потрапить на його вулицю, привозити з собою цінності у вигляді дагестанських кілими.

Однією з жертв Михайла Бен Шема була моя тітка Наргіз Семендєєва. В 1956 році, повіривши закликам брата, вона виїхала в Ізраїль. Бен Шем зустрів сестру запитанням: чи привезла Наргіз йому кілими. Дізнавшись про те, що у сестри немає ніяких цінностей, Бен Шем в ту ж хвилину вигнав її з свого дому. Стара, безпомічна жінка опинилася на вулиці серед незнайомих їй людей, стала жebraкувати і вмерла на вулиці.

Черговою жертвою Михайло Бен Шем обрав мою матір Сіпрю Імануїлову. А вона ж уже стара жінка. Це не бенгежить сіоніста. Звертаючись до різних органів Радянської влади і зловживаючи гуманністю цих органів, Бен Шем просить допомогти у виїзді моєї матері до нього в Ізраїль. При цьому заздалегідь попереджає мою матір, щоб вона привезла йому цінні азербайджанські та дагестанські кілими.

Проте цього разу він помилився. Пому не вдалося повторити з моєю матір'ю трагедію тітки Наргіз».

«Коли ізраїльські власті побачили, що Нісос Сабаяв не може вмовити віруючих в Дербенті почати переселення в «землю обітовану», йому відмовили в матеріальній допомозі, — розповідає Адасо Данилова, яка добре знала Сабаява і бачилася з ним в Ізраїлі. — Колишнього голову релігійної общини виселити з його квартири, він вмер в злидині і самотності, прсвітивши останні дні в трущобах. На могилу Нісоса Сабаява прийшло всього два чоловіки...»

Б. АНТОНОВ, коментатор АПН.

УВАГА, ПІДЛІТОКИ

СЕРГІЙ, опустивши погляд долу, мовчав. Він не соромився матері, батька, а от перед цією молодю дівчиною у формі лейтенанта міліції, йому було незручно, боявся зустрітись з поглядом її очей, що, здавалось, дивились спокійно, а насправді «пронизували» наскрізь.

Переступаючи з ноги на ногу, Сергій врешті сказав:

— Не буду більше.

— А говорити грубощі вчителям? — знову запитала дівчина.

— І говорити грубощі вчителям не буду, і красти не буду, ось побачите.

— Хочеться вірити, Сергію, що все так і буде. Адже ти вже майже дорослий: тобі незабаром чотирнадцять.

Покличеш мене на іменини? «Звідкіля вона знає, скільки мені років? Іменини...» Іх ніколи не відзначали. Хіба батькові за горілкою та сварками з матір'ю, хоч коли спала на думку, що у сина день народження?». І він якось розгублено відповів:

І Людмила Костянтинівна тисне на прощання руку матері Сергія.

Вона залишається сама.

Думки про цю жінку, Сергія, який заплакав, переходять на інше. Чомусь на мить згадалось своє дитинство — теж нелегке, а інколи, можливо, навіть важче за Сергієве. Мати Людмила Костянтинівна — викладач школи-інтернату. Чудова, чуйна людина. А от батько очевидно не зрозумів її — вони розійшлися. Мати все своє життя присвятила вихованню дітей — братові, старшій сестрі і їй.

Людмила знайшла в собі мужність пережити

«ЛЕЙТЕНАНТ КОРОВІНА СЛУХАЄ...»

розлуку з батьком, шукала взірць героя для свого життя. Іноді то був Павло Корчагин, іноді вісімнадцятирічний капітан, а згодом, коли мала закінчувати десятий клас, ним став Фелікс Дзержинський.

... Читала дівчина дуже багато. Любила Бальзака і Льва Миколайовича Толстого. За їх уміння показати психологію людини, за їх незгасну любов до життя. Та коли переглянула кілька фільмів про чекістів, у неї виник намір навчатись в університеті. Після закінчення школи поїхала в Кіровоград, в обласне управління внутрішніх справ за дозволом. Відразу не вийшло.

Рік попрацювала офіціанткою. А потім поїхала в Москву, звернувшись до Міністерства внутрішніх справ. І їй дали дозвіл для вступу в Саратовську школу міліції.

Після її закінчення — призначення — в Новоміргород. Тут роботи для слідчого поки що нема. Та працювати інспектором дитячої кімнати Людмила Костянтинівна цікаво. Взяти б того ж Сергія. Він закінчив вісім класів, вступає в профтехучилище. Хлопець виявився за розум — не курить, не краде. Пройдуть роки, певно колись згадає свого наставника — Людмилу Костянтинівну.

Інспектор дитячої кімнати охоче розповідає про свою роботу. На обліку — 14 хлопців, які вважаються вдома і в школі «в'язниками» «надважкими», а то і «безнадійними». Взяти сім'ю Анучиних? Батьки п'ють, дихословлять, а хатня колотеча негативно позначилась на вихованні синів — Миколи, Михайла, Віктора, Микола через погані оцінки не був допущений до екзаменів. Віктор і Михайло вчинили крадіжку. Хлопців було викрито. Вони зізнались.

... Людмила Костянтинівна говорить: — І «важкі», і «надважкі» перевиховуються, якщо гуртом братись за справу. Недарма кажуть: сила в колективі. Потрібні спільні зусилля сім'ї, школи, громадськості.

Чимало зроблено у справі виховання. Та попереду ще багато роботи. Дівчину у формі лейтенанта міліції чекають неспокійні будні, копійка робота з підлітками і десь далеко в майбутньому теплі слова подяки тих, хто сьогодні завдає їй стільки клопоту.

В. ШУЛЬГА,

м. Новоміргород.

На малюнку: Людмила Коровіна.

Малюнок автора.

— Покличу обсяжково, Людмילו Костянтинівно. — А в самого чомусь виступили на очах сльози. Хлопцеві ще ніколи не було так шкода самого себе, як у ці хвилини...

Учень середньої школи М 2 Сергій Н. уже в котрий раз потрапив до дитячої кімнати на розмову з інспектором цієї кімнати Людмилою Костянтинівною Коровіною. Батько — робітник пункту заготзерно, мати — колгоспниця. Виховання сина майже повністю переклали на вчителів, школу. А Сергій курить, іноді «для сміливості», частується самогном, навчається абияк, додому приходить опівночі. І, що найстрашніше — займається крадіжками.

Остання крадіжка була дев'ятою. Людмила Костянтинівна так уміло поведла розмову, що довелося зізнатись...

Ні, досить!... Він прощається з Людмилою Костянтинівною, соромиться своїх сліз і намагається першим вислизнути через вузькі двері з кімнати.

Людмила Костянтинівна ще розмовляє з матір'ю — невеличкою худорлявою жінкою.

— А ви не звертайте уваги на чоловіка. Не бийте Сергія, переконайте його. Що трапиться — звертайтесь до мене. —

Федерация футбола СРСР опублікувала список 24 кандидатів в олімпійську збірну нашої країни. Саме з цих гравців будуть через місяць вибрані ті 19, яким довірять представити радянський футбол на Олімпіаді в Мюнхені. Ось хто знаходиться сьогодні у фокусі уваги спеціалістів:

воротарі — Євген Рудаков, Володимир Пільгуй, Віктор Банников;

захисники — Реваз Дзодзуашвілі, Муртаз Хурцилава, Віктор Матвієнко, Михайло Фоменко, Володимир Капличний, Юрій Істомін, Євген Ловчев; півзахисники — Володимир Мунтян, Віктор Кологов, Вячеслав Семенов, Олексій Єськов, Володимир Грошкін, Олег Долматов, Аркадій Андріасян; нападальні — Анатолій Байдачний, Володимир Гуцаєв, Гіві Нодія, Юрій Смирнов, Володимир Оніщенко, Олег Блохін, Віктор Романюк.

ловних героїв торішніх відбіркових матчів Андріасян із ерванського «Арагата».

Протягом останніх років найбільше претензій пред'являлось до форвардів. Наші нападальні ігри втрачали «відчуття голу», через це різко змінився в грішній бік стиль гри збірної. Якщо раніше вона відрізнялась агресивністю атак, то тепер стала вести гру, як говориться, «від оборони». Всю складність боротьби міжнародних матчів випосили на своїх плечах захисники. Ім збірної була зобов'язана і виходом у фінал першої континенту. Після поразок в Мюнхені та Брюсселі від нового чемпіона Європи — збірної ФРН, коли захисники не змогли виручити форвардів, лінія нападу зазнала великих змін.

Всі форварди-олімпійці (крім Нодія) — це, так сказати, три покоління в збірній. Московський динамівець Байдачний, тбілісець Гуцаєв, киянин Блохін ще торік виступали разом в юнацькій команді країни. В цьому сезоні Байдачний встиг зіграти за «Динамо» у фіналі Кубка кубків і у фіналі чемпіонату Європи в складі першої збірної, а Гуцаєв і Блохін завоювали срібні медалі в складі молодіжної збірної. Напевне, ніколи в історії радянського футболу напад збірної не був таким молодим, як нині.

Жодного разу не виступали в її складі московський торпедвець Смирнов і Романюк

НАДЗВИЧАЙНО напруженим, насиченим міжнародними змаганнями став винятковий сезон для радянських футболістів. І хоча їм частіше доводилось чути на свою адресу слова критики, ніж схвалення, об'єктивність вимагає визнати, що спортивних досягнень до середини року вони добились немалих. П'ять крутих турнірів для збірних і клубних команд проводяться в Європі, в трьох з них радянські футболісти виступали у фіналі (для порівняння відзначу, що жодна країна світу не була представлена навіть у двох фіналах). Срібні медалі завоювали перша і молодіжна збірні СРСР в чемпіонатах континенту, а московське «Динамо» вперше в історії радянського футболу зайняло друге місце в Кубку володарів кубків.

тбіліський динамівець Хурцилава виступав ще на світовому чемпіонаті в Англії. Разом з ним на чемпіонаті в Мексикі грали його одноклубник Дзодзуашвілі, московський спартаківець Ловчев, Капличний з ЦСКА, киянський динамівець Мунтян, тбіліський динамівець Нодія.

Один з кращих воротарів світу киянин Рудаков завоював високу репутацію ще у відбіркових матчах до Мексиканського чемпіонату світу, але через травми не виступав у Мексико. Він був потім нашим найсильнішим гравцем у матчах першості Європи. Торік журналісти визнали його кращим футболістом країни. Напевно не менший досвід

має й інший воротар — Банников. Він провів немало матчів у складі першої збірної, багато років був дублером Льва Яшина. Банников завжди у формі, завжди готовий вийти на поле.

Підлі олімпійців на покоління і застосовують, звичайно, умовно. Може йде не про вік футболістів, а про їх досвід, вступив на міжнародних змаганнях. Так ось, до середнього покоління згідно цих пірок потрібно віднести ростовчанця Єськова. Ного повернення в збірку дещо несподіване, проте варте уваги. Воно підкреслює нині діючий принцип комплектування команди: в неї запрошуються саме ті гравці, які добре грають сьогодні в матчах національного чемпіонату. Ростовський СКА, де Єськов — капітан і ведучий гравець, ще зовсім недавно посідав останнє місце в таблиці першості. Але потім ростовчани дали безпрограшну серію матчів, піднялись вгору і в цьому не могла заслуга Єськова.

Разом з ним на ролі півзахисників претендують учасники останнього чемпіонату Європи киянин Трошкін і Колозов, московський динамівець Долматов, і один з го-

ФУТБОЛ. ОЛІМПІЙСЬКА ЗБІРНА ЧЕКАЄМО «ПОВТОРЕННЯ МЕЛЬБУРНА»

з діпропетровського «Дніпра». До речі, Смирнов разом з Блохіним очолює список кращих бомбардирів першості країни.

Крім форвардів до покоління «нової хвилі» входять також воротар Пільгуй з московського «Динамо» і його киянські одноклубники захисники Матвієнко і Фоменко. Так що молоді сили радянського футболу представлені в олімпійській команді найбільш широко. І це, кінець кінцем, найголовніша її відмінна риса.

Понад п'ятнадцять років пройшло з часу Мельбурнської олімпіади, де збірна СРСР у чудовому стилі зайняла перше місце. З тих пір невдачі переслідували команду у відбіркових іграх. Нині вони були виграні безастеречно.

Футбольна громадськість країни чекає на олімпіаді «повторення Мельбура». У фінальному олімпійському турнірі творчі і спортивні завдання збірної зливаються.

Валерій ВІНОКУРОВ, оглядач щотижневика «Футбол—Хоккей».

ФІШЕР КАЖЕ: „ЗДАЮСЬ“

РЕЙК'ЯВІК, 7 серпня. (ТАРС). Борис Спаський здобув перемогу в одинадцятій партії шахового матчу на першість світу. Роберт Фішер здався після тридцять першого ходу білих, якими грав чемпіон світу.

ферзя. Рятуючи цю свою найважливішу фігуру, претендент дав змогу чемпіонові добитись кращої позиції. Під час дальшої боротьби Фішер все-таки втратив ферзя: він пожертвував його, шукаючи хоч яких-небудь контршансів. Однак і це його не врятувало.

Як і в сьомому поєдинку цього змагання, суперники розіграли сіциліанський захист. Однак цього разу Спаський пішов у дальшому іншим шляхом, зв'язаним з прийманням чорного

Рахунок у матчі став 6,5: 4,5 на користь американця.

Наступну партію призначено на вівторок, 8 серпня, і білими гратиме претендент.

КІРОВОГРАДСЬКА ШКОЛА-ІНТЕРНАТ № 1

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ ДО I—X КЛАСІВ

До заяви на ім'я директора школи вступники додають: свідоцтво про народження, довідку з місця роботи батьків, довідку про розмір заробітної плати обох батьків, довідку про розмір пенсії, еліментів, довідку про склад сім'ї, особову справу зі школи, медичні довідки про стан здоров'я.

Батьки, які подають заяву про вступ дітей до I класу, повинні прибути разом з дітьми.

Адреса школи: м. Кіровоград, проспект «Правда», 90.

ПРИЙМАЛЬНА КОМІСІЯ.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СЕРЕДА, 9 СЕРПНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М.). 9.45 — Для школярів «Понеділя на марші» (Орскбург). 10.15 — Художній фільм «Людцарі морозів». (М.). 11.40 — «Вогні цирку». (М.). 12.20

— Новини. (М.). 17.00 — «Дід та Журавель». Вистава Харківського державного театру ляльок ім. Крупської. (Харків). 17.45 — Музичний фільм «Будинок, що співає». (К.). 18.00 — Новини. (М.). 18.10 — «Сім днів Оршанського заводу «Червоний борець». Передача третя. (М.). 18.30 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Динамо» (ТБ) — «Торпедо» (М.). (Тбілісі). В перерві — до 60-річчя утворення СРСР. «Працею здружені». (Кіровоград). 20.15 — Кіножурнал. (М.). 20.25 — Кольорове телебачення. Телевізійний музичний фільм «Умарина». (М.). 21.00 — Про-

грача «Час». (М.). 21.30 — Прем'єра телевізійного фільму-балету «Лісова пісня». (М.). 22.50 — Новини. (М.). ДРУГА ПРОГРАМА. 16.25 — Для дітей. Дж. Родарі «Трава бажань». Лялькова вистава. I серія. (М.). 17.00 — «Об'єктив». (Воронезь). 17.30 — Тележурнал «Наставник». (М.). 18.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К.). 18.30 — «За накресленнями XXIV з'їзду КПРС. Тележурнал «Програма». (Харків). 19.00 — Му-

зичний антракт. (К.). 19.10 — Кінофестиваль, присвячений 60-річчю утворення СРСР. Художній фільм «Мрія». (К.). 20.45 — На добраніч, діти». (К.). 21.00 — Програма «Час». (М.). 21.30 — «Телекран» пошани на живих». (К.). 22.00 — Спортивна програма. (Ворошиловград. Діпронетровськ). 23.05 — Вечірні новини. (К.).

Про можливі зміни в програмі вас повідомлять дикторні радіо і телебачення.

Наша адреса і телефони

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Галаке, 2.